

Der maa imidlertid være Klarhed over, at de ikke har noget Ansvar, men kun er til Pynt. I selve Lovforslaget her har det ogsaa været vanskeligt at fastslaa nogen som helst Pligt for Repræsentantskabet. Der staar i § 21, at Repræsentantskabet skal udføre sine Pligter efter Loven og Vedtægterne, og der kan naturligvis være paalagt det nogle Pligter i Vedtægterne, men saa vidt jeg kan se, staar der ikke noget som helst om Repræsentantskabets Pligter i Lovforslaget.

Med Hensyn til Bestyrelsens og Direktionens Stilling anerkender jeg Handelsministerens Bestræbelser for at fastslaa fastere Regler for den Pligt og det Ansvar, der paahviler den snævrere Ledelse af Banken, men jeg kunde nok ønske noget videregaaende Bestemmelser i saa Henseende. Regelen i § 9 om Oplysninger angaaende de enkelte Bestyrelsesmedlemmers Engagementer i Banken anser jeg for nyttig, men den forekommer mig noget ubestemt formuleret. At Bankbestyrelsesmedlemmer, som plejer at engagere sig stærkt i deres egen Bank, vil protestere mod denne Bestemmelse, anser jeg for rimeligt, men tillige som et Bevis for Nødvendigheden af Regler paa dette Omraade.

Spørgsmaalet om Direktørs og Bestyrelsesmedlemmers Ret til at sidde i andre Selskabers Bestyrelser er der taget Stilling til i Lovforslaget paa den Maade, at man forbyder Direktører at have en saadan Stilling, medmindre de har særlig Tilladelse dertil og det foregaar uden Løn for vedkommende. Jeg tvivler i og for sig ikke om, at psykologisk har den højtærede Handelsminister set rigtigt; i de allerfleste Tilfælde er det Lønnen, de gaar efter, naar de lader sig indvælge i saadanne Selskaber; vi har set, hvorledes det kan give overordentlig store Indtægter. Men jeg er alligevel ikke helt sikker paa, at det lovmæssigt set er klogt at forme Bestemmelsen paa den Maade. Det er vist ikke nogen heldig Løsning, naar det er Lovgivningen, der skal fastsætte Reglerne. Jeg tror, vi hellere maa tage Skridtet fuldt ud og sige, at det forbydes Direktørs- og Bestyrelsesmedlemmer i en Bank at sidde i andre Selskabers Bestyrelse. Der er mange Ting, der taler for en saadan Bestemmelse. Der er ingen Tvivl om, at Bankarbejdet i mange Tilfælde, vel de fleste Tilfælde, vil kræve disse Menneskers Tid, i alt Fald for Direktørernes Vedkommende, og at det derfor ikke er nyttigt, hverken for Banken eller nogen anden, at de beskæftiger sig alt for meget udenfor den. Det kan heller ikke nægtes, at den

nøje Sammenknytning mellem Bankledelsen og Ledelsen af Selskaber, som er financieret af Banken, giver Anledning til mange uheldige Ting. Det har i alt Fald den senere Tid vist os. Hele den Kreds af Mennesker, som i de senere Aar har behersket et stort Antal Banker og Industrielsselskaber og andre Erhvervsselskaber, synes jeg maa være et afskrækkende Eksempel og et Bevis paa, at den Slags Ting ikke kan tillades. Det har ogsaa tidligere været i alt Fald en Del af den danske Rigsdags Villic, at saadan skulde det være, idet der i Folketinget i 1915 blev vedtaget et Lovforslag, hvori det hed, at Stillingen som Medlem af Bankledelsen og Medlem af Direktionen i en Bank ikke kan forenes med Stillingen som Bestyrelsesmedlem i noget Aktieselskab, som vedkommende Bank financierer. Der var ikke helt Enighed om dette Forslag med Hensyn til Bankraadsmedlemmer, men der var fuld Enighed med Hensyn til Direktionsmedlemmer. Et æret Medlem af dette Ting, som paa det Tidspunkt var Medlem af Folketinget, argumenterede stærkt imod denne Bestemmelse den Gang, bl. a. ved at henvise til det gode Forhold, der bestod mellem Landmandsbanken og „United Export Company“. „United Export Company“ er det, der senere er blevet til „Transatlantisk Kompagni“. Jeg føler mig overbevist om, at det ærede Medlem nu klart vil se, at han ikke saa rigtigt den Gang, at det netop var en Ulykke for „United Export Company“ og „Transatlantisk Kompagni“ at staa i saa nær Forbindelse med Landmandsbanken. Jeg føler mig ogsaa overbevist om, at det ærede Medlem nu vil hjælpe mig og andre, der ønsker at gaa denne Vej, til, at vi kan faa en Bestemmelse vedtaget, som forbyder en saa nøje Forbindelse mellem Bankerne og de Selskaber, de financierer, en saa nøje personlig Forbindelse, som kan føre til den Slags Resultater.

Med Hensyn til Bankers Virksomhed findes der i § 12 en Bestemmelse om den Udstrækning, en Kredit til en enkelt af Bankens Kunder maa antage, idet det bestemmes, at den kun maa andrage, ordinært i alt Fald, 35—50 pCt. af Bankens Egenkapital. Der er dog en Undtagelse fra denne Bestemmelse, idet man har foreslaaet undtaget Laan, der ydes mod Pantesikkerhed i første Prioritet. Jeg har nu ikke den Anskuelse, at Ydelse af Prioritetslaan egentlig er nogen Bankforretning, og jeg ved ikke, hvorfor man har gjort denne Undtagelse. De private Banker